

A támadott ítélet a bírósági eljárást befejező döntés, amely ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Az ítélet a panaszos védjegyjogát és ezen keresztül az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított, tulajdonhoz való jogát sérti.

Az Abtv. 29 §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló Alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Álláspontunk szerint mindkét feltétel megvalósul. Nem kérdés, hogy a belenyugvás Alaptörvény-ellenes értelmezése érdemben befolyásolta a bírói döntést, hiszen ez alapján állapította meg a Kúria, hogy a panaszost nem illeti meg védjegyoltalom az [REDACTED] [REDACTED] vel szemben. Úgy gondoljuk továbbá, hogy a belenyugvás szabályának ilyen kiterjesztő értelmezése messzire ható következményekkel jár a védjegyjogosultak jogaira nézve és ezáltal az ügy túlmutat saját magán.

Tényállás

Felperes a jogosultja a 2004. május 17-ei elsőbbségű, [REDACTED] [REDACTED] lajstromszámú [REDACTED] [REDACTED] valamint a 2005. december 1-jei elsőbbségű, [REDACTED] [REDACTED] lajstromszámú [REDACTED] [REDACTED] színes ábrás védjegyeknek, továbbá a 2005. november 9-ei elsőbbségű, [REDACTED] [REDACTED] lajstromszámú [REDACTED] [REDACTED] szóvédjegyeknek. Mindhárom védjegy oltalma kiterjed – egyebek mellett – a 35. osztályba tartozó reklámozás, kereskedelmi ügyletek, kereskedelmi adminisztráció szolgáltatásokra.

A [REDACTED] [REDACTED] domain névvel elérhető internetes oldalon a felperes alapítói 1999. december 1-jén indították el a [REDACTED] [REDACTED] kapcsolatos apróhirdetési szolgáltatást, amelyet a felperes gazdasági társaság 2001. augusztus 17-ei megalapítása óta piacvezető szolgáltatónak végez.

lelet szept 2017!

Az [REDACTED] [REDACTED] 2001. október 2-án regisztráltatta a [REDACTED] [REDACTED] domain nevet, amelyet 2002 májusa óta vett használatba és amelyen keresztül szintén [REDACTED] [REDACTED] kapcsolatos apróhirdetési szolgáltatásokat nyújt. Az [REDACTED] [REDACTED] a felperesével megegyező domain elnevezés használata mellett a [REDACTED] [REDACTED] weboldalon megjeleníti a [REDACTED] [REDACTED] és az [REDACTED] [REDACTED] szóelemek kombinációjából képzett ábrás megjelölést, amelyben domináns elemként szerepel a [REDACTED] [REDACTED] szóösszetétel. A felperes 2017. január 10-én kelt levelében szólította fel az [REDACTED] [REDACTED] a domain név, valamint a [REDACTED] [REDACTED] megjelölés használatának abbahagyására, amelynek teljesítésétől az [REDACTED] [REDACTED] elzárkózott.

A felperes a 2017. február 10-én előterjesztett keresetében - többek között - a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12. § (2) és (3) bekezdései, valamint 27. § (2) bekezdése alapján kérte megállapítani, hogy az [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] domain névnek és az ahhoz tartozó internetes oldalon a [REDACTED] [REDACTED] megjelölésnek a védjegyek árujegyzékébe tartozó szolgáltatásokra való használatával bitorolja a védjegyeit, azok elsőbbségi napjától kezdődően.

Az [REDACTED] [REDACTED] a kereset elutasítását kérte. Egyebek mellett azzal védekezett, hogy a felperes tudott a megjelölés használatáról, azt eltűrte, abba belenyugodott, ezért a Vt. 17. § (1) bekezdése alapján nem léphet fel a használattal szemben.

Az első- és másodfokú bíróság egyaránt helyt adott a felperes keresetének. Az első fokon eljáró bíróság nem találta elfogadhatónak a Vt. 17. § (1) bekezdése alapján a belenyugvás szabályának alkalmazását. Álláspontja szerint a Vt. 17. § (5) bekezdése alapján alkalmazható Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja értelmében az [REDACTED] [REDACTED]-nek nem csupán azt kellett bizonyítania, hogy a felperes öt éven át eltúrte a domain név és a megjelölés használatát, holott ezekről tudomása volt, azt is igazolnia kellett, hogy e megjelölések használata alapján az [REDACTED] [REDACTED]-t olyan korábbi jog illette meg, amelyre tekintettel e megjelöléseket a felperes csak az ő engedélyével használhatta volna. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szolgáltatást korábban elindító felperessel szemben az [REDACTED] [REDACTED]-t nem illetheti meg a perben kifogásolt domain név és megjelölés használatából eredő korábbi jog.

Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az [REDACTED] [REDACTED] a Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontja és (3) bekezdés c) pontja alapján jogosulatlanul használta a perbeli védjegyeket. Ezért a Vt. 27. § (2) bekezdés a) pontja alapján a jogsértést megállapította, a b) pont szerint rendelkezett a jogsértés abbahagyására kötelezésről és a további jogsértéstől való eltiltásról, valamint a d) pont alapján az elégtétel adásáról.

Az [REDACTED] [REDACTED] fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A másodfokú bíróság megítélése szerint a Vt. 17. § (5) bekezdésére hivatkozás sem mentesíti az [REDACTED] [REDACTED]-t a jogsértés alól, hiszen az [REDACTED] [REDACTED] nem tudott a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja szerinti olyan korábbi jogot igazolni, amely alapján védjegyeire hivatkozva a felperes ne léphetne fel vele szemben, azaz a Vt. szerinti korábbi jogokkal ő nem rendelkezik.

Az [REDACTED] [REDACTED] a jogerős ítélet ellen felülvizsgálattal élt. A felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletében a Kúria nem értett egyet az alsóbb fokú bíróságok álláspontjával, hogy a perbeli esetben az [REDACTED] [REDACTED] nem tudott olyan korábbi jogot igazolni, amely alapján a belenyugvás szabályának alkalmazása a felperes igényérvényesítését kizárja.

Okfejtése szerint a Vt. 17. § (1) bekezdése a védjegybitorlás miatt igényt érvényesítő korábbi védjegy jogosultja számára időbeli korlátot szab a fellépésre, amely szabály azonban nem úgy értelmezendő, hogy csak olyan személyek vonatkozásában áll fenn ez a korlátozás, akiket valamilyen, a jog által egyébként is minősített jogosultság illet (így különösen, névjog, szerzői jog, stb.), hanem bármilyen korábbi használat a Vt. szerinti korábbi jognak minősül.

A Vt. 17. § (5) bekezdésének utaló szabálya folytán a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja szerinti korábbi jogra való hivatkozás esetén a védjegybitorlás miatt indult pernek nem tárgya annak megítélése, hogy a védjegybejelentési, illetve a védjegytörlési eljárásokban a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontjának sui generis szabályként való alkalmazása során az [REDACTED] [REDACTED] eredményesen léphetne-e fel a védjegy elsőbbségét megelőző saját korábbi megjelölés-használatára alapján (azaz lényegében nem kell tényleges korábbi joggal rendelkezni, elegendő korábbi használat igazolása), elégséges csupán a korábbi jog jogosultságát állító használó részéről a fellépés reális lehetőségének igazolása.

Érdemi panasz

A Vt. releváns rendelkezései

A Vt. 17. § (1) bekezdése alapján, ha a védjegyjogosult öt éven át megszakítás nélkül eltúrte egy későbbi védjegynek az országban történő használatát, noha tudomása volt e használatról, a

továbbiakban nem léphet fel e későbbi védjegynek az országban történő használatával szemben, valamint korábbi védjegyére hivatkozva nem kérheti a későbbi védjegy törlését sem.

A Vt. 17. § (5) bekezdése szerint az (1)-(4) bekezdésekben foglalt rendelkezéseket megfelelően alkalmazni kell – többek között – az 5. § [...] (2) bekezdésének a) pontjában említett korábbi jogokra is.

A Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, ha annak használatát egy olyan megjelölés alapján, amelyet korábban gazdasági tevékenység körében, lajstromozás nélkül ténylegesen használtak belföldön, a korábbi használó más jogszabály alapján megtilthatná.

Álláspontunk szerint a fenti rendelkezések összevetése alapján megállapítható, hogy az [REDACTED] nem rendelkezik a Vt. által 5. § (2) bekezdés a) pontja által meghatározott korábbi jogokkal.

Belenyugvásra csak saját védjegy esetén lehet hivatkozni. Ilyennel az [REDACTED] nem rendelkezik.

A Vt. hivatalos indokolása szintén ezt támasztja alá, amikor 17. §-hoz fűzött magyarázatában megállapítja: *Mivel nem indokolt, hogy védjegyjogi szempontból "erősebb" - vagyis a belenyugvás jogkövetkezményeitől mentes - védelmet élvezzenek a lajstromozatlan megjelölések, illetve a földrajzi árujelzők, a javaslat - élve az irányelvben adott lehetőséggel - e megjelölésekre is kiterjeszti a belenyugvás szabályait. Azaz: 17. § (5) bekezdés rendelkezéseit kizárólag abban a körben kell az ott meghatározott jogosultakra alkalmazni, hogy ők se tiltakozhassanak bejegyzett és lajstromozott védjegyek használata ellen, ha legalább 6 éven át tudomásuk volt a használatról és túrték azt. Az indokolásból is kiderül, hogy a korábbi jogokra a korábbi védjegyekre vonatkozó pozíció alkalmazandó és kifejezetten nem a későbbi védjegy pozíciója.*

Az [REDACTED] a panaszhoz képest nem használja korábtól belföldön a megjelölést és az sem áll fenn, hogy az [REDACTED] hozzájárulása nélkül a Felperes általi megjelölés-használat jogszabályba ütközött volna. Éppen ellenkezőleg: **a panaszos, tekintettel a cégnevéből eredő személyhez fűződő jogára, továbbá arra, hogy a megjelölést az [REDACTED] -nél korábban kezdte használni gazdasági tevékenysége során, ezen jogai alapján is jogosult lett volna igényt támasztani az [REDACTED] megjelölés-használatára ellen.** Álláspontunk szerint egy védjegynek, vagy később védjeggyé vált megjelölésnek egyetlen korábbi használója lehet, mégpedig az, aki elsőként kezdte meg az adott védjegy használatát Vt. által 5. § (2) bekezdés a) pontja szerinti módon, mivel az ott említett jogok kizárólagos jogok és védelmet jelentenek az első felhasználó részére.

A panaszosnak az [REDACTED] megjelölés-használatára kezdetkor névhasználatból és az általa használt domain névből és kereskedelmi megjelölésből fakadó kizárólagos jogai voltak. Ehhez képest az [REDACTED] akkor hivatkozhatna saját, a Vt. 17. § szempontjából korábbi jogosulti pozíciójára, ha maga is jogosult lett volna kérni a panaszos védjegye használatától történő eltiltását. A [REDACTED] igazolható módon sosem volt ebben a helyzetben.

Álláspontunk szerint a Kúria azon megállapítása, hogy a pernek nem tárgya annak megítélése, hogy a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontjának alkalmazása során az [REDACTED] eredményesen léphetne-e fel a védjegy elsőbbségét megelőző saját korábbi megjelölés használata alapján,

parttalanul kitágítja a hivatkozott rendelkezés alkalmazhatóságát, lényegében a „korábbi jogok” szavakkal teljesen ellentétes tartalmat ad a jogszabálynak, és ezzel egyidejűleg rendkívül korlátozza a védjegyekből eredő oltalom alkalmazhatóságát. Mint látható, a Kúria Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontjának nem csak azon kitételének nem tulajdonított jelentőséget, hogy az [REDACTED] más jogszabály alapján nem tilthatná meg a panaszos általi védjegyhasználatot, hanem annak sem, hogy nem az [REDACTED] volt a korábbi használó.

Az Alaptörvény releváns rendelkezései

Magyarország Alaptörvényének XIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a tulajdonhoz [...].

Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az iparjogvédelmi és szerzői jogok is a tulajdonhoz való alkotmányos jog körébe sorolhatók (1338/B/1992. és 312/B/1995. AB határozatok). Ez a gyakorlat összhangban van a Magyarország által aláírt nemzetközi szerződésekkel, amelyek a védjegyeket szellemi tulajdonként említik. Így tesz többek között a nemzetközi iparjogvédelmi együttműködés alapidokumentuma, az ipari tulajdon oltalmára létesült Párizsi Uniós Egyezmény is. Magyarország 1909 óta részese az egyezménynek, amelynek legutóbbi, stockholmi szövegét az 1970. évi 18. törvényerejű rendelet hirdette ki. Az egyezmény 1. cikke az ipari tulajdon oltalmának tárgyai közé sorolja a gyári vagy kereskedelmi védjegyet és a szolgáltatási védjegyet.

A Kúria jogértelmezése kiüresíti és lényeges tartalmában korlátozza a panaszos mint védjegyjogosult tulajdonosi jogait. Nincs olyan törvényi rendelkezés, amely a lajstromozatlan megjelölések ellen, bitorló magatartás esetén a védjegyjogosult által történő fellépést határidőhöz kötné. A szellemi tulajdoni igények, köztük a védjegyjogi igények kvázi tulajdoni igények. Mivel a tulajdoni igények nem évülnek el, ebből következően a védjegyjogosultnak a védjegybitorlóval szemben időkorlát nélkül fel kell tudnia lépni.

Az Alaptörvény Preambulum M pontja (2) bekezdése szerint továbbá Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Mivel a védjegyek nélkülözhetetlenek a tisztességes versenyhez, a védjegyjogok csorbítása a tisztességes versenyfeltételeket torzíja.

A tulajdonhoz való jog alapvető jog. Az alapjogok gyakorlásának korlátozására csak akkor kerülhet sor, ha azt mások alapvető jogainak érvényesülése vagy alkotmányos érték védelme szükségessé teszi. Alapjogok korlátozása esetében pedig a bíróságnak végig kell vezetnie a szükségességi és arányossági tesztet.

Az Alkotmánybíróság gyakorlatában következetesen alkalmazott, az európai alkotmánybíróságok és az EJEB gyakorlatából származó arányossági tesztet az Alaptörvény kodifikálta:

I. cikk (3)

Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Az Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

Az Alkotmánybíróság szerint „[a]z Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az alapjogot korlátozó szabályozás akkor alkotmányos, ha alkalmas valamely legitim jogalkotói cél elérésére, továbbá megfelel a szükségesség és arányosság követelményeinek. [...] Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát szükséges, hogy a korlátozás megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyenek egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni.” [39/2007. (VI. 20.) AB hat.]

A fentiekén kívül a tulajdon korlátozását előíró szabályozásnak meg kell felelnie az Alkotmánybíróság által kialakított speciális tulajdonvédelmi mércének. Az irányadó alkotmánybírósági gyakorlat értelmében a tulajdon korlátozásának a közérdeket kell szolgálnia. A korlátozás arányosságának eléréséhez azonban figyelemmel kell lenni arra, hogy a korlátozás csak akkor alkotmányos, ha „az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjog-sérelem súlya összhangban [áll] egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt kiválasztani” [20/1990. (X. 4.) AB határozat].

Álláspontunk szerint az alapjogkorlátozás fenti feltételei nem valósultak meg, hiszen a Vt. rendelkezéseiből nem levezethető a védjegyjogok olyan módon való korlátozása, amely a Kúria ítéletéből következik. Így nem valósul meg az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének első fordulata: a jelen ügyben nincs törvényi felhatalmazás az alapvető jog korlátozására. Ezzel ellentétben, kifejezetten más következik a törvény szövegéből.

A Kúria nem alkalmazta a szükségességi arányossági tesztet sem, nem mérlegelte, hogy a panaszos védjegyjogának korlátozása valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával történik-e. E fordulatok közül egyik sem valósult meg, hiszen az [REDACTED] nem rendelkezik a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja szerinti korábbi joggal, vagyis nincs olyan joga, amely szembeállítható lenne a panaszos védjegyjogával. Végül: a Kúria nem tartotta tiszteletben a panaszos védjegyjogának lényeges tartalmát sem: a belenyugvás szabályainak a fentiekben ismertetett kitégítése kiüresíti a védjegyjogot.

Az európai jog releváns rendelkezései

A Vt. törvényjavaslatának hivatalos indokolása a 17. §-hoz fűzött magyarázatában kifejti, hogy a belenyugvás intézményének átvételére kifejezetten az Európai Parlament és Tanács 2008/95/EGK első irányelve a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló Irányelv alapján (a továbbiakban: **Irányelv**), annak 9. cikk (1) bekezdésében megállapított belenyugvási tekintettel került sor és ennek megfelelően rögzíti a Vtv. 17. § (5) bekezdés beiktatásának célját. („(1) Ha a 4. cikk (2) bekezdése szerinti korábbi védjegy jogosultja a tagállamban öt egymást követő éven át eltúrta az abban a tagállamban lajstromozott későbbi védjegy használatát, noha tudomása volt e használatról, a továbbiakban korábbi védjegyére hivatkozva nem kérheti e későbbi védjegy törlését, továbbá nem léphet fel a későbbi védjegy használata ellen olyan áruk, illetve szolgáltatások tekintetében, amelyekkel kapcsolatban a későbbi védjegyet használták, kivéve, ha a későbbi védjegyet rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.”).

Az irányelv 9. cikkének (2) bekezdése felhatalmazást ad a tagállamoknak, hogy az (1) bekezdésben foglaltakat alkalmazzák az Irányelv 4. cikk (4) bekezdésének a) pontjában említett

korábbi védjegy, illetve a 4. cikk (4) bekezdésének b) vagy c) pontjában említett **korábbi jog** jogosultjára is. E bekezdések közül a felek között folyamatban volt per szempontjából a Kúria szerint a b) pont a releváns, mely szerint:

(4. Cikk (4) bekezdés) „Bármely tagállam előírhatja, hogy a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, illetve a védjegy törlésének van helye az alábbi esetekben és mértékig:

a) a védjegy lajstromozására irányuló bejelentés megtételének napját, illetve – elsőbbség igénylése esetén – az elsőbbség napját megelőzően valamely nem lajstromozott védjegyhez vagy gazdasági tevékenység körében használt egyéb megjelöléshez fűződő olyan jogokat szereztek, amelyek alapján azok jogosultja megtilthatja a későbbi védjegy használatát;

b) a védjegy használata a (2) bekezdésben és az e bekezdés a) pontjában nem említett – különösen a következő – korábbi jogok alapján megtiltható:

- i. névhez fűződő jog,*
- ii. képmáshoz fűződő jog,*
- iii. szerzői jog,*
- iv. iparjogvédelmi jog”*

A fentiekből következően tagállam a fentieknél szélesebb körben nem korlátozhatja a védjegyjogokat a belenyugvás jogintézményére tekintettel. Ha így tenne, az európai jogba ütközne a szabályozása.

Mint a fentiekben kifejtettük, az [REDACTED] nem rendelkezett elsőbbséggel a panaszoshoz képest és nem voltak a fentiek szerinti **korábbi jogai**, amelyek alapján megtilthatta volna a későbbi védjegy használatát. **Azzal, hogy a Kúria ennek ellenére, nem a jogszabályok szerinti korábbi jog, hanem egyedül a korábbi használat alapján megállapította a belenyugvást, álláspontunk szerint az európai jogba ütköző tartalmat tulajdonított a Vt.-nek és erre alapozva korlátozta a védjegyjogosult tulajdonosi jogait.** A Kúria ítélete vállaltan azon az értelmezésen alapult, hogy a belenyugvás szabályai szerinti korábbi jogok vizsgálatakor sem a fenti a) pont második fordulata (olyan jogok megléte, amely alapján a későbbi védjegyhasználat megtiltható), sem a fenti b) pont szerinti szabálynak, sem az elsőbbség kérdésének nincs jelentősége. Ezzel értelmezésünk szerint a Kúria túllépte a tagállamoknak az Irányelv 9. cikkének (2) bekezdésében adott felhatalmazást és a közösségi jogba ütköző mértékben korlátozta a panaszos védjegyjogát. A Kúria nem kizárólag egy egyedi ügyet döntött el véglegesen ezzel az értelmezéssel, hanem a fentiek szerinti értelmezést korábbi ügyekben is alkalmazta (Pfv.IV.21.187/2011/4., BH2012.67.), azaz a Kúria következetesen alkalmazza ezt a jogértelmezést.

Megjegyezzük, hogy az Irányelvet 2019. január 14. napjától hatályon kívül helyezte és felváltotta az Európai Parlament és Tanács (EU) 2015/2436 Irányelve (2015. december 16.) a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről (a továbbiakban: **Új Védjegy Irányelv**). Álláspontunk szerint az Új Védjegy Irányelv rendezte annak a kérdését, hogy a későbbi védjegy jogosultjára előírt szabályok alkalmazhatók-e egyáltalán korábbi jogokkal rendelkező személyre, illetve, hogy a korábbi jogok mit jelentenek. Az Új Védjegy Irányelv a belenyugvás intézményét kizárólag a törlési jog korlátjaként kezeli és 9. cikkében kimondja, hogy később bejegyzett védjegyet nem lehet sem korábbi védjegy, sem korábbi jogok jogosultja által törölni, abban az esetben, ha a korábbi jogok illetve védjegy jogosultja öt egymást követő éven át törte ezen későbbi védjegy használatát. A 18. cikkben már a törlési korlát

körében szabályozottaknak megfelelő szabályokat ad az Új Védjegy Irányelv, amikor kimondja, hogy a későbbi védjegy jogosultját a használatától sem lehet eltiltani, ha a védjegy törlésének sem lenne helye. A Vt. vonatkozó rendelkezései nem tükrözik ezeket a változásokat, de a Vt. Új Védjegy Irányelvhez fűzött indokolása is kiemeli azonban, hogy a korábbi jogok jogosultja nem a későbbi védjegy jogosultja, hanem a korábbi védjegy pozíciójában álló személy lehet, továbbá megerősíti, hogy ezek a korábbi jogok csak a Vt. szerinti korábbi jogok lehetnek: „A fentiek mellett a belenyugvásra hivatkozó fél ellenfele által felhozott korábbi jogok a Vt. 17. § (5) bekezdésben foglalt kiterjesztő szabály értelmében lehetnek a Vt. 5. § (1) bekezdésének a)-b) pontjában szereplő korábbi személyhez fűződő, szerzői vagy iparjogvédelmi jogok, illetve az 5. § (2) bekezdés a) pontjában említett, korábbi, lajstromozás nélküli tényleges használat joga is.” (Indokolás a Vt. módosításához – T/1659). A fentiek álláspontunk szerint azt igazolják, hogy a Kúria jogértelmezése a korábbi jogok körére vonatkozóan, illetve a korábbi jogok jogosultjának későbbi védjegyjogosult pozíciójába történő helyezésére vonatkozóan nem felel meg a jogalkotói szándéknak, és a hatályos jogszabályoknak sem.

A fentiekre tekintettel kérjük az Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikke alapján tegye a vizsgálat tárgyává a Kúria ítéletének, illetve a Vt. Kúria általi értelmezésének a nemzetközi szerződésbe ütközését is.

Mindezek alapján kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Kúria Pfv.IV.21.575/2018/8. számú ítélete Alaptörvény-ellenesen korlátozza a panaszosnak az Alaptörvény XIII. cikkében garantált szabad tulajdonhoz való jogát, és semmisítse meg azt.

Budapest, 2020. április 21.

**Adevinta Classified Hungary
Korlátolt Felelősségű Társaság**

panaszos

képviseli:

Nagy-Baranyi Ügyvédi Iroda

képv.:

dr. Nagy-Baranyi Nóra, ügyvéd

Mellékletek:

- Ügyvédi meghatalmazás
- Adatkezelési nyilatkozat
- Panaszos cégkivonata
- Panaszos ügyvezetőjének aláírási címpéldánya